

Draga braćo i sestre,

danas, na blagdan Prikazanja Gospodinova, Evanđelje nam govori o Isusu koji je u Hramu po Šimunu i Ani prepoznat i naviješten kao Mesija (usp. Lk 2,22-40). Riječ Božja pred nas stavlja susret dviju gesta ljubavi: Božje, koja dolazi spasiti čovjeka, i čovjekove, koja s budnom vjerom iščekuje Njegov dolazak.

Od strane Boga, činjenica da je Isus prikazan kao Sin siromašne obitelji u velikom jeruzalemskom svetištu, pokazuje kako nam se On daruje u potpunom poštovanju naše slobode i u potpunoj blizini našoj ljudskoj malenosti. U Njegovu djelovanju nema ničega prisilnoga, nego samo razoružavajuća snaga Njegove nenametljive, besplatne ljubavi.

Od strane čovjeka, u dvama starcima, Šimunu i Ani, iščekivanje izraelskoga naroda doseglo je svoj vrhunac, kao dovršetak duge povijesti spasenja koja se proteže od Edenskoga vrta do predvorja Hrama; povijesti obilježene svjetlima i sjenama, padovima i novim počecima, ali uvijek prožete jednim jedinstvenim i životnim žudnjom: da se stvorenje ponovno sjedini sa svojim Stvoriteljem. Tako, nadomak Svetinji nad svetinjama, Izvor svjetlosti nudi se svijetu kao svjetiljka, a Neizmjerni se daruje konačnome na tako ponizan način da gotovo prolazi nezamijećeno.

Danas slavimo trideseti Svjetski dan posvećenog života u svjetlu ovog evanđeoskog prizora, prepoznajući u njemu sliku poslanja redovnika i redovnica u Crkvi i u svijetu, kako je potaknuo papa Franjo: "Probudi svijet, jer obilježje posvećenog života jest proroštvo" (Pismo svim posvećenima, 21. studenoga 2014.). Dragi posvećeni, Crkva vas moli da budete proroci: glasnici i glasnice koji naviještaju Gospodinovu prisutnost i pripremaju mu put.

Koristeći riječi proroka Malahije, koje smo čuli u prvom čitanju, Crkva vas poziva da se, u svom velikodušnom "pražnjenju" za Gospodina, učinite žarištima za oganj Taliočev i posudama za lužinu Bjeliočevu (usp. Mal 3,1-3), kako bi Krist, jedini i vječni Anđeo Saveza, i danas među ljudima mogao topiti i čistiti srca svojom ljubavlju, milošću i milosrđem. A to ste pozvani činiti prije svega žrtvom vlastitoga života, ukorijenjeni u molitvi i spremni izgorjeti u ljubavi (usp. Lumen gentium, 44).

Vaši utemeljitelji i utemeljiteljice, poslušni djelovanju Duha Svetoga, ostavili su vam divne primjere kako živjeti ovo poslanje. U stalnoj napetosti između zemlje i neba, polazeći od euharistijskog stola, jedni su krenuli prema tišini klaustara, drugi izazovima apostolata, treći poučavanju u školama, neki prema bijedi ulica, a neki prema naporima misija. I istom su se vjerom uvijek iznova vraćali, ponizno i mudro, podno križa i pred svetohranište, da sve predaju Bogu i ponovno u Njemu pronađu izvor i cilj svakoga svoga djela.

Snagom milosti upuštali su se i u opasna poslanja, postajući molitvena prisutnost u neprijateljskim i ravnodušnim sredinama, pružena ruka i rame potpore u okruženjima obilježenima siromaštvom i napuštenošću, svjedoci mira i pomirenja usred ratova i mržnje. Mnogi su, djelujući “protiv struje”, postali u Kristu “znak osporavan” (Lk 2,34), ponekad i do mučeništva.

Papa Benedikt XVI. napisao je da bi tumačenje Svetog pisma bilo nedovršeno kada ne bismo slušali i one koji su doista živjeli Božju riječ (Verbum Domini, 48); i zato se danas spominjemo braće i sestara koji su nam prethodili kao nositelji ove “proročke tradicije” u kojoj Božja riječ uzima život proroka kao svoje sredstvo (ibid., 49). To činimo kako bismo preuzeli njihovu baštinu.

I danas, po zavjetima evanđeoskih savjeta i po mnogovrsnoj službi ljubavi koju pružate, pozvani ste svjedočiti – u društvu u kojem se čini da se vjera i život sve više razdvajaju – da je Bog prisutan u povijesti kao spasenje za sve narode (usp. Lk 2,30–31). Svjedočiti da mladi, stariji, siromašni, bolesni, zatvorenici, prije svega imaju sveto mjesto na Njegovu oltaru i u Njegovu Srcu, a ujedno da je svaki od njih nepovredivi hram Njegove prisutnosti, pred kojim valja kleknuti da ga susretnemo, častimo i slavimo.

Znak toga jesu i brojna “evanđeoska uporišta” koja mnoge vaše zajednice održavaju u raznim i zahtjevnim sredinama, čak i usred sukoba. Ne odlaze, ne bježe; ostaju, lišeni svega, kako bi bili poziv na svetost života u njegovoj najjednostavnijoj biti, odjek Gospodinovih riječi: “Pazite da ne prezrete ni jednoga od ovih najmanjih... njihovi anđeli na nebu uvijek gledaju lice Oca” (Mt 18,10).

Posebno se želim zaustaviti na molitvi starca Šimuna, koju svi svakodnevno molimo: “Sada otpuštaš slugu svoga, Gospodine, po riječi svojoj u miru, jer oči moje vidješe tvoje spasenje” (Lk 2,29-30). Posvećeni život, svojim mirnim odmakom od onoga što prolazi, uči nas nerazdvojitosti iskrene brige za zemaljske stvarnosti i ljubavne nade u one vječne, izabrane već sada kao jedini i konačni cilj koji osvjetljuje sve ostalo. Šimun, vidjevši u Isusu spasenje, postaje slobodan pred životom i pred smrću. “Pravedan i bogobožan” (Lk 2,25), zajedno s Anom koja “nije napuštala Hram” (Lk 2,37), usmjerava svoj pogled prema budućim dobrima.

Drugi vatikanski koncil podsjeća nas da se “Crkva ne će dovršiti osim u nebeskoj slavi (...) kada s ljudskim rodом i sav svemir u Kristu postigne svoju konačnu savršenost” (Lumen gentium, 48). I ova je zadaća povjerena vama – ljudima čije su noge čvrsto na zemlji, ali čija su srca “stalno usmjerena prema vječnim dobrima” (Misal rimski, Zborna molitva Uznesenja BDM). Krist je umro i uskrsnuo da “oslobodi one koji su cijeloga života bili u ropstvu zbog straha od smrti” (Heb 2,15), a vi, koji ga slijedite izbliza i sudjelujete u Njegovu “ogoljenju” da biste živjeli u Njegovu Duhu (usp. Perfectae caritatis, 5), možete svijetu pokazati put nadilaženja sukoba i sisanja bratstva — u slobodi onih koji ljube i opraštaju bez mjere.

Drage posvećene osobe, Crkva danas zahvaljuje Gospodinu i vama za vašu prisutnost i ohrabruje vas da u mjestima kamo vas Providnost pošalje budete kvasac mira i znak nade. Neka vaš rad bude povjeren zagovoru Presvete Marije i vaših svetih utemeljitelja i utemeljiteljica, dok na oltaru zajedno obnavljamo prinos svoga života Bogu.